

Rihmer Aurél (Budapest):

Gondolatok a magyarság több őshazájáról (Ne egy, hanem több őshazát keressünk!)

Ezen írásom célja a gondolatébresztés. Nem cél az őshaza kérdéskörének átfogó bemutatása, a régi eleinkre vonatkozó korabeli feljegyzések részletes ismertetése, a finn-ugor elmélet pró és kontra bemutatása stb. Egyszerűen a cél a gondolatfelvetés.

A magyarság őskronikái és az abban lerögzített származástudat és a ma oktatott finn-ugor elmélet homlokegyenest ellentétben áll egymással. De ugyan így nem felelnek meg a finn-ugor elméletnek a magyarságról a IX-X. századi, arab és bizánci feljegyzések sem. A korabeli magyarságról pedig ezen feljegyzésekből, illetve későbbi krónikákból tudjuk, hogy minimum két, életmódjában és nyelvében különböző népesség adja a magyarság honfoglaló népességét. Az idegen népek összeolvadásának emlékét őrizte meg [Anonymus Gesta Hungarorum](#) is.

Milyen információk utalnak arra, hogy a honfoglaló eleink két külön népességből álltak össze.

- 1/ törzsneveink török és magyar (nem finn-ugor!) törzsnevek
- 2/ tudjuk, hogy eleink magyar és török (türk) nyelven beszéltek
- 3/ hun és szkíta (szaka) hagyományok
- 4/ az arab utazók leírták a IX. sz-ban, hogy eleink egyik része letelepedett és földművelő életmódot

folytat, míg másik része nagyállattartó nomád. Ibn Ruszta és Gardizi arab geográfusok ezt írták: „A magyarok országa bővelkedik fáknban és vizekben. Földjük nedves. Sok szántóföldjük

van.....Részben nomádok, részben megtelepedett életet élnek.”

5/ fekete és fehér magyarok – bár ezt a különbségtételt egyesek a hadrendben elfoglalt helynek tartják és nem két különböző népesség megjelenésének.

Kiindulásként vegyük alapul a törzsneveinket.

A Nyék és a Megyer törzsneveket magyar elnevezésnek kell tekinteni, míg a Kürt-Gyarmat, Tarján, Jenő, Kér, Keszi egyértelműen török eredetű törzsnév. Ha még ehhez hozzá vesszük a három Kabar (Kavar) - Kabar törzsnév lehet az Örs, a Berény, a Varsány (Oisan, Vorian)- török eredetű törzset, akkor kiviláglik, hogy honfoglaló törzseink java török eredetű és nem magyar.

A Varsány törzsben egyesek alán (oszét) néptörödéket látnak. Oszét lehet az Oszlár/Eszlár törödék is. Így a feltételezik, hogy a kabarok egy része oszét (alán) eredetű lehetett. Talán a Bercel is kabar törzsnév lehet. És ekkor még nem is beszéltünk a Székelyekről, akiket szintén török eredetű népek kell tekintenünk. A fentiekből az következik, hogy honfoglaló népességünk alapnépessége török eredetű volt.

Ha pedig megnézzük honfoglaló vezérünk nevét, azt látjuk, hogy az Álmos és Árpád név szintén török eredetű. De ugyan így török eredetre vezethetőek vissza a honfoglalás korának tisztségviselő névsora is, mint például a gyula rang. Ezek után nem meglepő, hogy a X. sz-ban Bátorbanszületett Konstantin bizánci császár és Querfurti Brúnó feljegyzései alapján láthatjuk, hogy a magyarok türk és magyar nyelveken beszélnek. Ezt a kétnyelvűséget pedig a fentiek alapján nem lehet pusztán a kabarok csatlakozásával magyarázni!

Ezek után nem véletlen, hogy Anonymus a magyarság egységes nemzeté válásának alapjaként, első jogi mozzanatnak a szkíta eredetű vérszerződést tartja. [Hérodotosz](#) a [szkítákról](#) szóló

munkájában egy hasonló szertartást ír le: „egy nagy, földből készült tálat borral megtöltenek, majd a szerződő felek, magukon törrel apró sebet ejtve, vérüket a borba csorgatják, ezután az elegybe kardot, nyílvesszőket, csatabárdot, hajítódárdát mártanak. Mindeközben imádságokat mondanak, végül a szerződő felek az elegyből egy-egy hajtást isznak, s így tesznek mindazok is, kik a követőik között vezérnek számítanak.” Jóval később, ezt a szokást a mongolok is átvették. A feltehetőleg Etelközben megtartott türk – magyar vérszerződésről Anonymus így írt: „Az eskü első szakasza így hangzott: Hogy ameddig csak az ő életük, sőt az utódaiké is tart, mindig Álmos vezér ivadékából lesz a vezérük. Az eskü második szakasza így hangzott: Hogy ami jószágot csak fáradalmaik árán szerezhetnek, mindegyiküknek része legyen abban. Az eskü harmadik szakasza így hangzott: Hogy azok a fejedelmi személyek, akik a tulajdon szabad akaratukból választották Álmost urukká, sem ők maguk, sem fiaik soha, semmi esetre ki ne essenek a vezér tanácsából és az ország tisztségeiből. Az eskü negyedik szakasza így hangzott: Hogyha valaki utódaik közül hűtlen lenne a vezér személyéhez, vagy egyenetlenséget szítana a vezér és rokonai között, a bűnösnek vére omoljon, amint az ő vérük omlott az esküben, melyet Álmos vezérnek tettek. Az eskü ötödik szakasza így hangzott: Hogyha valaki Álmos vezér és a többi fejedelmi személyek utó dai közül az esküvel kötött megállapodásokat meg akarná szegni, örök átok sújtassa.” Ebből kitűnik, hogy a törzsszövetség élére feltehetőleg a legerősebb, türk törzs vezére került.

Mivel törzsszövetségről beszélünk, ezek után nem meglepő, hogy krónikáinkban kettős ős és identitástudat jelenik meg.

Az első ős és identitástudati vonalat a fejedelmi ház, az Árpád-ház őrizte meg, és krónikáisaik ezt jegyezték le. Ez az ősmotívum a hun – türk származástudat és például az Attilától való eredetmonda alapja. A mai magyarság keleti gyökereit így joggal kereshette Götz László, Keleten kél a nap című könyvében, vagy találhatott őseinkre vonatkozó nyomokat Vámbéry Ármin keleten.

A másik ős és identitástudat, a letelepedett magyar törzsek (Nyék és Megyer) ősmondája. Ez pedig a szkíta hagyományokat jelenti. Ez annál inkább elképzelhető, mivel a szkíta – szarmata folyamatosság a térségben végig fennmaradt. Erre kiváló példa a jazig népesség, amely mindmáig fennmaradt, hiszen őket ma jászoknak nevezzük.

Szaginbek Turszynov; Kazakisztán és Magyarország című könyvében a szerző kiválóan mutatja be, hogy egy nép őshagyományait nem szabad figyelmen kívül hagyni. Mondáink szkíta - szarmata- alán- jazig- jász és hun alaprétegeinek igen is van történelmi alapja. Ezt pedig a sztyeppe vidékének folyton-folyvást átalakuló birodalmai jelentik. Ha egy törzs, egy birodalom része lett, akkor az átvette a birodalom szokásait, és gyakran identitását is. A sztyeppei népeknél pedig szokássá vált, hogy a behódolt idegen népelem élére, az uralkodó nemzet dinasztiaijából állítottak vezért, fejedelmet. Így kerülhetett a hun Attila ivadéka is a magyarság élére, és így kerülhetett nemzettudatunkba a szoros hun rokonság. Anonymus és Kézai a főúri nemzetségek történetét írta meg, és csak közvetve a nép történetét. De még így is kitűnik a krónikákból a kettős identitástudat.

Szaginbek Turszynov kötete a sztyeppe vidékét olyan mozgalmasan mutatja be, ahogy az megtörténhetett egykor, nem pedig olyan szárazon, ahogy azt felénk tanítják. Egybeolvadnak és szétválhatnak a törzsek, népek és az így létrejövő etnikai és kulturális keveredés hatására jönnek létre új népek és kultúrák. Ezek a folyamatok alakították ki honfoglaló őseink identitását is, illetve ezek alapján vélték őseinket az arabok és a bizánciak türköknek. De ugyan ezen folyamatok tették lehetővé azt is, hogy magyar identitású törzsek maradjanak a sztyeppén (talán a Kürt és Gyarmat törzsek töredékei) akkor is, mikor a többség rég beköltözött már a Kárpát-medencébe.

Ezek alapján, azt kell, hogy mondjam, hogy a honfoglalás kori türk – magyar törzsszövetség kétnyelvű volt. Vezető rétegét és így a harcoló, katonai rétegét a türk etnikum adta. Ezen etnikum vezető szerepét harcos volta és az ezt biztosító nagyállattartó nomád köznépe biztosította. Ezen harcos türk etnikumnak lehetett alávetve a letelepedett és földművelő életformát folytató magyar (Nyék és Megyer törzsek) etnikum. Ők biztosíthatták a harcosok élelmiszerellátását.

A türk – magyar, alá – fölé rendeltségi viszony kései megnyilvánulása lehetett, hogy Szent István támaszát a hasonló kultúrájú Aba vezette kabarokban találta meg a térség népességével szemben.

Ha a kettős népességet és kultúrát vesszük alapul, akkor érthető a bizánci és arab források azon feljegyzései, amelyek a magyarokat türköknek tekintik. Hiszen például Biborbanszületett Konstantin a „magyarok” katonai mozdulatairól ír, és itt türköknek nevezi őket. Igen, hiszen ő a türk-magyar törzsszövetség harcos elemeivel találkozik leginkább. És ezen elemek tényleg a hunokhoz hasonlatos türkök.

Ez a fajta, harcos – földműves alá – fölé rendeltsége a sztyeppei világban teljesen megszokott lehetett. Hiszen a földművelő népesség kötődik az általa megművelt területekhez. Számára a föld fontos. Így alig van esélye elmenekülni a gyorsan mozgó, nagyállattartó lovas hódítók elől. Az egyik népesség statikus, míg a másik mozgékony. Ezért a letelepedett népeken átszáguldanak a gyorsan mozgó hódítók. Azok jönnek-mennek, míg az alapnépesség helyben marad.

Bakay Kornél, a Magyar államalapítás című könyvében jegyzi meg a 19-26. oldalon a következőket. „A földműves ember helyhez kötött, nem váltogatja lakóhelyét. Állatait a ház körül tartja, termését betakarítja és vermekben, edényekben tárolja.” Egy-egy család állatállománya pedig igen nagy lehet, hiszen a korabeli ekét 4, 8 vagy akár 24 ökör is húzhatta. Ezen kívül lehetnek még a ház körül juhok, sertések és szárnyasok.

Éppen ezért volt nagy jelentőségű a vérszerződés. Ekkor ugyan is egy igen szokatlan helyzet állhatott elő. Az addig letelepedett földműves népesség, valami miatt arra kényszerül, hogy elhagyja megszokott élőhelyét és csatlakozik egy harcos csoporthoz, hogy annak védelme alatt keressen magának új élőhelyet és megművelhető földeket. Ez a helyváltoztatás lehet éppenséggel a Levédiából Etelközbe való költözés.

Ha elfogadjuk a helyben maradó földművelő népesség és a rajtuk átvonuló lovas hódító népességek rendszerét, akkor egy külső támadás önmagában nem indokolja a földművelő magyarság elvándorlását. Hiszen nekik mindegy, hogy kazárok, türkök vagy besenyők veszik át fölöttük a hatalmat. Ők mindegyik ilyen hódítóval üzleti, partneri viszonyba tudnak kerülni, mivel számukra szükséges élelmet és ipari cikkeket tudnak biztosítani.

Egy külső támadás a türkök (nagyállattartó nomádok) továbbvonulását magyarázhatja, de a letelepedett magyarságét nem! Én nem tartom kizártnak, hogy a Nyék és Megyer törzsek elvándorlása mögött esetleg időjárási okok állhatnak.

Például a Kaszpi-tenger vízváltozása, jelentős száraz periódust mutat 750-800 között, és ugyan a 10. században erősen emelkedett a vízszint, a régi vízmagasságot csak a 13. századra érte el. Meg kell jegyezni, hogy a Kaszpi-tenger vízszintje leginkább a Volga folyó hatalmas vízgyűjtőjén lehullott csapadéktól függ, így a vízingadozás nagyobb terület éghajlati változásait mutatja. Teleki Pál kutatta a szárazság hatásait az állatállományra. Ő kimutatta, hogy 35% körüli csapadékcsökkenés az állatállomány 15%-ának pusztulását idézi elő, míg 55%-os csökkenés már csak az állatállomány 1,3%-át tudja eltartani

Történetünk szempontjából tehát az a lényeg, hogy egy nagyállattartó, vándorló, harcos népességhez csatlakozott egy letelepedett életformát élő más etnikumú népesség, és közösen keresnek új hazát.

Ez az új haza, meglátásom szerint ekkor még nem a Kárpát-medence, hanem Etelköz lehetett.

A vérszerződés azért is köthető meglátásom szerint a Levédiából Etelközbe való költözéshez, mivel a krónikairodalom említi Levedi fejedelmet, mint a magyarság fejedelmét az Árpádok előtt. Levedi pedig szerintem nem fejedelem, hanem Levédia, mint területi elnevezés. Ekkor viszont már létezhetett a türk-magyar törzsszövetség, amelynek hagyományait utóbb az Árpád-ház magára értelmez. Lásd, ők az alkalmasabbak, nem pedig Levedi.

Tehát a vérszerződés szerintem az Etelközbe való költözéshez köthető. Így a vérszerződés akár már a 800-es évek elején létrejöhetett, és csak utólag, az Árpád-ház egyeduralkodóvá válása

során, a fejedelmi ház hatalmának jogbiztosítása végett kötötte a hagyomány a Kárpát-medence megszállásához és Árpád fejedelemhez. Hiszen a vérszerződést a krónikás nem úgy értelmezi, hogy különböző népek egy néppé lettek, hanem, hogy a Kárpát-medence feletti uralom egy családot illet meg. Ez a szemlélet pedig csak Szent István halála vagy uralkodása alatt keletkezhetett. Hogy ez minél ősbibb legyen, kerestek a múltban egy személyt és egy jogi aktust, ahhoz, hogy az Árpád-ház hatalmát biztosíthassák. Hiszen Bulcsú és Tormás, avagy Bíborbanszületett Konstantin alatt az Árpádok fősége még ugyan csak nem állta meg a helyét. Tehát a vérszerződés jogi aktusának eredeti feladata, avagy idegen népek és törzsek eggyé válása, átalakult hatalmi jogbiztosítással, illetve evvel együtt időbelisége is áthelyeződött.

Mikor, később eleink beköltöztek a Kárpát-medencébe, itt avar maradványokat, szlávokat és türk népeket találtak. A Kárpát-medence etnikai összetételének vizsgálatakor nem feledkezhetünk meg a kettős honfoglalás elméletéről. László Gyula kettős honfoglalás elmélete nem mondja meg egyértelműen, hogy a betelepülő „magyarság” avagy az ál-avarok, milyen nyelvűek és etnikumúak lehetettek, mindössze csak azt feltételezi, hogy különbözhetett az avarságtól. Viszont az avarok nyelvét sem ismerjük. Ha feltételezzük, hogy a székelyek már a 890-es évek előtt a Kárpátok övezetén belül éltek, mint ahogy a krónikairódalom is feltételezi, akkor a Kárpát-medencében jelentős türk etnikummal kell számolni. A székelyekről tudható, hogy csatlakozott, avagy hódoltatott népesség volt. Erre utal, hogy az Árpádok alatt őket szét és áttelepítették, mint határvédő népességet, továbbá szintén ezt erősíti sajátos és a „magyarságtól” eltérő politikai és öröklésbeli jogrendjük is. Tehát, a Kárpátok vidékét elfoglaló honfoglalók, itt is jelentős türk népeket találhattak.

Bakay Kornél említett kötetének 74-75. oldalán ír arról, hogy nem csak a köznép nevei és az uralkodó réteg nevei különülnek el egymástól egyértelműen, és így létezik egy magyar és egy török névanyag, hanem hogy a IX-X. századi temetők vizsgálata is kettősséget mutat. A temetők kutatása során kimutatták, hogy a köznép, illetve az uralkodó réteg antropológiailag eltér egymástól. Ezt egyesek úgy értelmezték, hogy a köznép a helyben talált népességből tevődött össze, míg az uralkodó réteg az Árpáddal bejött magyarság. Szerintem a köznép az egykori Nyék és Megyer törzs, míg az uralkodó réteg a türk törzsek emlékét őrzi.

Én úgy vélem, hogy honfoglaló eleink jó része türk nyelvű lehetett. Akkor ma miért nem türk nyelven beszélünk? Miért lett nemzetünk neve a magyar és nyelve a magyar? Hát azért, amiért a türk eredetű bolgárokból alig 200-300 év alatt szláv nyelvű és öntudatú nép lett. Avagy, a betelepülő magyar törzsszövetségi törzsek és csatlakozott népek elfoglalták a Kárpát-medencét. A Nyék és Megyer törzs letelepedett földművelő életet élt, míg a többiek a kalandozásként megismert életformát élték tovább. Egy letelepedett, állandó és bőséges élelmiszerbázissal rendelkező népesség, sokkal több embert és gyereket tud eltartani és felnevelni, mint egy állandóan vándorló, harcos közösség.

A korabeli kettős életformára utal Bakay akkor, amikor kimutatja, hogy a kalandozó hadjáratok tavasszal indultak, tehát nem a termés őszi betakarítása után. Ebből arra következtetett, hogy a kalandozó harcosok nem vettek részt a földművelésben. A sírokból kitűnik, hogy az uralkodó harcos elit közülük került ki. Viszont ez az életforma veszélyeket is rejt magában.

A kalandozások során, feltehetőleg a harcos türk elit, jelentős embervesztéseket szenvedett el. Az augsburgi vereség (955) után például feltételezik, hogy az érintett törzsek illetve országrész népessége csak 2-3 generáció után heverték csak ki az akkori veszteséget. Én azt feltételezem, hogy a 862-970 között lezajlott legalább 47 hadjárat során és annak következtében, népesség terén a türk harcos etnikum meggyengült, míg a helyben maradt magyarság népességileg megerősödött. Azt elképzelhetőnek tartom, hogy a harcos elem egy része is letelepedett, és ezt a két csoport összeházasodása segíthette elő. Tehát, a harcos türkök, magyar feleségeket kaptak. Az összeházasodás, illetve a földművelő népesség számbeli megnövekedése eredményezhette a türk – magyar törzsszövetségen belül a türk nyelv visszaszorulását, majd eltűnését és a magyar nyelv térnyerését, államalkotó nyelvé válását. És ez a nyelvi egységesülés adja majd meg hazánk

és az itt élő nép nyelvi és kulturális öntudatát. Így jön létre a magyar nép és annak országa, Magyarország.

Ez a folyamat a vérszerződéssel vette kezdetét és legkésőbb az 1240-es évekre fejeződött be. Miért zárom le ezt a folyamatot az 1240-es évekkel? Azért, mert az ekkor betelepülő kunok, a maguk türk nyelvvel már számukra egy teljesen idegen nyelvi közegbe érkeztek. Tehát, egy közel

400 éves folyamatról beszélhetünk, hosszabb időszakról, mint a bolgárok esetében.

A két népcsoport és életforma egybeolvadása már Szent István alatt megindulhatott, legalább erre lehet következtetni a szent király törvényeiből. Bakay szerint a letelepedési folyamat évszázadok eredménye lehetett. Ha a vérszerződéstől indul a folyamat, tehát a 800-as évek elejétől, akkor már több mint 400 év állt erre rendelkezésre. Lehet, hogy a törzsek egybeolvadása is már Etelekben megindulhatott, illetve a nemzeti szervezeti átalakulása is már korán kezdetét vehette. Ezért nem mutathatók ezek ki Bakay szerint már a X. sz.-ban sem. A XIII. sz.-ban pedig már a nemzeti földek felosztása is megindul, tehát a birtoklasi forma egy újabb történelmi szakaszba lép. A törzsek egykori neveit talán csak a főúri családok őrizték meg, mint ahogyan az Árpádok totemállata a turul madár is fennmaradt, mint szimbólum.

A türk vezető réteg és a földműves magyar etnikum összeolvadása Szent István ország egyesítő harcai után igen csak felgyorsulhatott. Ennek oka, hogy István miután legyőzte saját családtagjait, rokonait és a területi vezéreket illetve fejedelmeket, akkor az ő katonai bázisukat igyekezett felszámolni. Ezért a szerintem főleg türk harcos réteget leszerelte és eladományozta szolgáló népnek. Nem véletlen, hogy István hatalmát idegen papokra és lovagokra alapozta főképpen. Az egy sorba, sorsra rendelt, és immár nem katonáskodó, hanem földművelő türk elem, idővel teljesen egybeolvad a magyarsággal. Átveszi nyelvét és etnikailag is feloldódik.

Bakay megjegyzi, hogy a X-XI. századi Kárpát-medencében az egyes törzsek külön-külön nem mutathatók ki régészetileg az egységes régészeti anyag miatt. Tehát az egybeolvadás ekkorra már megtörténhetett. Ezért, az sem véletlen, hogy törzsneveinket is csak külső forrás, Biborbanszületett Konstantin őrizte meg. Györffy György régi törzseinket a fennmaradt árpád-kori helynévanyag alapján próbálta lokalizálni, és egyben ő próbálta meg kijelölni a törzsfők szállásváltó útvonalait is. De kérdés, hogy ekkor léteztek e még ezek után egyáltalán törzsfők?

Mivel a Szent István-i harcok alaposan átrendezték az addigi vezető réteget, az sem biztos, hogy a XI-XII. században megismert ősnemzetségek, ténylegesen a IX-X. századi uralkodó családok egyenes utódai. Ez is indokolhatja, hogy törzsneveink elvesztek, illetve, hogy az Árpád kori honfoglalás válik jogforrássá. Az új vezető rétegnek legalizálnia kellett önmagát.

A szállásváltás megléte is igen kétséges. A mai nomád népek csak akkor vándorolnak hatalmas térségekben, ha erre őket az időjárás rákényszeríti. A Kárpát-medencében viszont lényegében mindenütt azonos időjárás létezik, kivéve a magas hegyeket. Így értelmetlenné válik a 20-30 km-nél messzebb lévő területre való legelőváltás. Tehát a pásztorok falu 1 napi járóföldes határán belül simán megoldhatták a legelőváltást. A letelepedést és a két kultúra összeolvadását ez is elősegíthette.

Mikor a magyarság nyelvi és általa identitástudatban is egységessé vált, akkor cserélik le a Hungaria (Magna-Hungaria) névet a Magyarra. Míg Hungaria lehetett a Nyék és Megyer törzsek korábbi lakhelye, addig Magyarország már a türk – Megyer népség egyesüléséből létrejött állam és nép, és Megyer törzsnév alakul át magyar népnévvé.

A vérszerződésből, a törzsnevek etnikai különbözőségére való utalásból és a törzsszövetség kétnyelvűségétől, eljutottunk az egynyelvű, egy kultúrájú néphez, a magyarsághoz!

Viszont mit jelent őseink tekintetében az általam felvetett két nép, két nyelv, két etnikum elmélet?

Leginkább azt, hogy fel kell hagynunk az egy őshaza keresésével! A fentiek alapján minimum két őshazát kell keresnünk. Az egyik minden bizonnyal a türkök, Kína határában meglévő őshazája, a Sárga folyó vidéke stb. és őseinket az onnét kiáramló népek között kell keresnünk.

A másik őshaza kérdéses, de ha feltételezzük, hogy a Nyék és Megyer törzs viszonylag hamar áttért a letelepedett életmódra, akkor ezt az „őshazát” valahol a Kaukázus környékén érdemes keresni, olyan területek vonzáskörzetében, ahol jelentős a letelepedett, földművelő életforma, illetve az orosz síkság folyóvölgyeiben, ahol adott a mezőgazdaság feltétele.

A megművelhető területek közül én Kína vidékét kivenném, nyelvi okok miatt, mivel azon a vidéken a magyar nyelv nem ismert.

A minimum két őshaza léte, mivel a két etnikum kultúrája egymásba ötvöződött, magyarázza azt, hogy kutatóink, miért találták meg a magyarság tárgyi és szellemi hagyatékait egymástól távoli területeken.

A türk etnikumú eleink vándorlásai, őshazája, kultúrája viszonylag jól visszakövethető, lásd a hunok történetét, amit az Árpád-ház őriz meg hagyományaink között.

A nagyobb problémát a Nyék és Megyer törzsek okozzák. Ezek eleit olyan területen kell keresni, ahol hasonló kultúrájú népek éltek. Mint láttuk, a nyelv önmaga nem bizonyíték, mivel egy népesség 2-300 év alatt képes a teljes nyelvcsereére.

Mivel kulturálisan és életmódjukban a finn-ugor népek teljesen mást mutatnak, mint a magyarság, közöttük a Nyék és Megyer törzs eleit én nem keresem. A különbözőséget a feltárt sírok eltérő antropológiája is megerősíti. Még a nyelvi egyezés is igen csak erőltetett, hiszen a mássalhangzó változások alapján, a magyarság számára kimondhatatlan összó káoszt sikerült megtalálni. A magyar és finn-ugor népek közötti „nyelvrokonságot” László Gyula kultúra közvetítő nyelvátadás elméletében látom csupán. A magyarság volt a térség kulturálisan kiemelkedő népessége, akitől a vele határos népek átvették a különböző fogalmakat, elnevezéseket, stb. Minél távolabb élt egy finn-ugor nép Levédiától és Etelköztől illetve a Kaukázus vidékétől, annál kevesebb nyelvi egyezést mutat a magyar nyelvvel! Tehát, kimutatható egy nyelvi forrásvidék, ahonét kisugárzik a nyelv és kultúra, és minél messzebb él ettől egy nép, annál kevesebb ér el ebből hozzá. Erre mostani példa a mondjuk a magyar és angol nyelv viszonya. Senki nem tekinti a magyart az angol nyelv nyelvrokónának, noha a mai magyar nyelvben hemzsegnek az angol szavak és kifejezések.

De más probléma is van a finn-ugor őshazával. Ilyen őshaza nem mutatható ki! Nem véletlen, hogy folyamatosan vándorolt a térképen. Orosz kutatók pollenanalízis alapján már régen kimutatták, hogy a sztyeppe és az erdőöv határa nem ott volt, mint ahová a történészek és nyelvészek feltételezték. Ahol pedig a kérdéses időben a pollenvizsgálatok szerint ez az öv húzódott, ott bizonyíthatóan nem éltek finn-ugorok. A másik probléma, hogy a finn-ugor szétvándorlást túlnépesedés okaként tételezik fel. A gond csak az, hogy a feltételezett kiindulási ponton az adott korszakban népesség alig mutatható ki, miáltal nincs bizonyíték a túlnépesedésre. A magyarság népzenei hagyatékai szintén nem támasztják alá a finn-ugor elméletet. A magyar népzene gyűjtésével egyidőben a finnek is kezdik népdalaikat gyűjteni. Ilmari Krohn 1893-1933 között adja ki a finn népdalok gyűjteményét, amelyben megállapítja, hogy "a magyar és finn népzene közt párhuzam nem vonható, mert a finn zene diatonikus, s régi dallamaik közt is csak pentachordot találni".

Kodály Zoltán pedig erről így vélekedett.: „Egyedül a finn nép rendelkezik gazdag zenei gyűjteményekkel zenéje azonban annyira távol áll a magyartól, hogy eddig lényeges egyezéseket kimutatni nem sikerült. A magyar népzene minden jelenségét, aminek sem az európai, sem a körülálló népek zenéjével kapcsolata nincs, keleti eredetűnek kell tartanunk letörölhette az idő a magyarság arcáról a keleti vonásokat, lelke mélyén, ahol a zene forrása fakad, ott él még egy darab őskelet. A magyarság ma legszélső idehajló ága a nagy ázsiai zenekultúra évezredes fájának, mely Kínától Közép-Ázsián át a Fekete-tengerig lakó különböző népek lelkében gyökerezik"

Tehát se antropológiai, se valódi nyelvi, se kulturális, se zenei azonosság nem mutatható ki a finn-ugor népesség és a magyarság között. A magyar őshaza kutatás területei közül ezért a jövőben a finn-ugor elméletet ki kell zárni. Tudom, ezt igen nehéz megtenni, mivel ma ezen elméletet támogatja a Magyar Tudományos Akadémia, és történész nagyjaink jó része ezen elméletből írta életművét.

Az utóbbi időben felmerült, hogy őseink eleve a Kárpát-medencében éltek. Ezt én elvetem, mert ennek nincsen nyoma a magyar eredetmondákban, de az ókori forrásokban se. Azt viszont nem tartom kizártnak, hogy egykor a Kárpátokban élt néptörzsek költöztek keletre és ott beolvadtak a magyarságot a vérszerződés által megalkotó népek közé, és ez által a Kárpát-medencében élt népek génállománya átkerülhetett a magyarság őseihez.

Hogy közelebb juthassunk a mai magyarság magyar, tehát Nyék és Megyer törzsi előzményeihez, át kellene kutatni például, a ma még alig kutatott örmény anyagokat.

Ezen kívül érdemes volna a krónikáink által megőrzött szkíta hagyományt jobban megvizsgálni. Hiszen, ha elfogadom, hogy a magyarság korabeli magyar etnikai része évszázadok óta helyben él Etelköz és Levédia vidékén, akkor több szkíta – szarmata népcsoport is számításba jöhet ősként.

Hiszen Levédia- Etelköz a Don, Volga, Dnyeper, Dél-Bug, Dnyeszter, Prut és Szeret folyók, illetve az Al-Duna vidéke. Mielőtt a szkítákról beszélünk, meg kell említeni, hogy nem tudjuk mi volt a valódi nyelvük, illetve azt sem tudjuk, hogy minden szkítának tartott nép, azonos nyelven beszélt e. A fenti folyók mentén éltek királyi szkíták a Kr.e. 8-2. században. Közülük való népesség például az alánok, akik ősmundáinkban is szerepelnek: A [monda](#) szerint Hunor és Magor apjuk halála után vadászni indultak hazájuk földjén kívül száz lovassal. A vadászat során egy pompás szarvason akadt meg a szemük. Ez a szarvas a [Csodaszarvas](#) volt, melyet üldözőbe vettek, s egész nap hajszolták, de leteríteni nem tudták. Éjjelre elvesztették a nyomát, így a vadászok tábort ütöttek. Ám másnap reggelre a szarvas újra felbukkant, melyet egy újabb, egész napra szóló hajsza során ismét sikertelenül próbáltak elejteni. Mindez több napon át ismétlődött, melynek során a testvérpár a szarvas nyomát követve egyre messzebb került hazájától. Egy napon, mikorra a testvérpár végleg elvesztette hazája nyomát, a szarvas sem bukkant fel többé. A vadászok, miután letáboroztak egy közeli erdőben, ezen az éjjelen csodás zeneszót hallottak. Ezt követve jutottak el egy tisztásra, ahol erdei tündérlányok lejtették táncukat. A középen táncoló két lány az alánok fejedelmének, Dulnak a lánya volt. A lányok megriadtak a közeledőtől, ám a vadászok üldözőbe vették, majd elrabolták őket. Hunor és Magor a két hercegkisasszonyt rabolta el és vette nőül, míg társai a többi száz lányt. Miután sokasodtak, Hunor leszármazottai lettek a [hunok](#), míg Magor leszármazottai a [magyarok](#) népe. Mikor ezen a területen már nem volt elég hely számukra, elhatározták, hogy Hunor és nemzete, a [hunok](#) menjenek keletre, Magor és nemzete, a [magyarok](#) pedig nyugatra. A Fekete-tenger és a Meotisz vidékén létrejövő onogur-bolgár birodalom is kötődik a szkíta alánokhoz annak fejedelmi háza révén. A kutatások szerint pedig ezen birodalomnak is részét képezhették a magyarok.

Szintén a térségben éltek a Kr.e. 4-3. században Hérodotosz szerint a szkíta melankhlainok, thüsszageták és iürkák. Ugyan itt éltek a Kr.e. 6-4 –században a sauromaták (szarmaták) akik utóbb beolvadtak az alán népek (aszik, roxolánok és aorszok) közé. Utóbb az aszik- jazigok, járszok népi folyamatosság szintén kimutatható. Hérodotosztól kezdve, számos adat mutat arra, hogy Levédia – Etelköz vidéke tényleg a szkíták lakhelye volt. Ha pedig elfogadjuk, hogy a türkmagyar törzsszövetséghez csatlakozó Nyék és Megyer törzs évszázadok, esetleg évezred óta helyben lakó népesség, akkor bizony ezen ősein őshazáját ezen népek között és ezen a vidéken kell keresni. A Fekete-tenger északi részére eső Baskíria vagy Magna Hungaria, amelyről Julius barát és [Giovanni da Pian del Carpine](#) is azt támasztja alá, hogy magyar eleink letelepedett, földművelő életmódot éltek. Ők azon magyarok lehettek, akik nem költöztek tovább Etelköz irányába. Az ősmagyarok igen nagy területen élhettek. Talán ennek is köszönhető a kazah – magyar testvárnép tudat.

Ugyan így, ha őseink egyik törzsterületét, őshazáját a Kaukázus – Meótisz (Azovi-tenger) vidékén keressük, akkor talán értelmet kaphat a sumér kultúra kulturális kiáramlása és megjelenése a magyarság tudatában, mint például Nimrud feltűnése mondavilágunkban. Etnika továbbélésről nem gondolom, hogy szó lehet, de kulturális és bizonyos szinten nyelvi továbbélés elképzelhető, épp úgy, mint ahogy létrejött a magyar és a finn-ugor népek között. Ott a finn-ugorok veszik át a nyelvet, itt meg a magyarok.

Felhasznált művek:

Bakay Kornél: A magyar államalapítás, Magyar História sorozat, Budapest, Gondolat kiadó, 1976

László Gyula: Őstörténetünk, Budapest, Tankönyvkiadó, 1983

Szaginbek Turszynov: Kazakisztán és Magyarország, Budapest, [BARSZ Magyar- Kazah Alapítvány](#) 2005